

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

קידושין דף פ' למסקנא

דף פ' ע"א

א. לריש לקיש אין סומכין על בנים הכרוכין אחרי האשה אלא לקדשי הגבול, שאם כהן הוא והביא ראייה על האשה שכשירה לכהונה, מאכילין תרומה לבנים הכרוכין אחריה. אבל ליוחסין לא, שהבנות שבהם אינן נישאות לכהנים עד שיביאו ראייה שהן בנותיה. ולרבי יוחנן סומכין על חזקה זו גם ליוחסין.

ב. לרבי יוחנן מלקין על החזקות, שאם הוחזקה נדה בשכינותיה, בעלה לוקה עליה משום נדה. וסוקלין ושורפין על החזקות, כגון איש ואשה תינוק ותינוקת שהגדילו בתוך הבית, ובא הבן על אמו, נסקלין. ואם בא האב על בתו, נשרפין. ומעשה באשה שבאת עם תינוק מורכב על כתיפה והגדילתו, ובא עליה, וסקלוס, אע"פ שלא היה בנה וודאי אלא כרוך אחריה.

ג. תינוק שנמצא בצד העיסה ובצק בידו, וידוע שנטלו מן העיסה, רבי מאיר מטהר, אע"פ שרוב תינוקות מטפחים בשרצים ונבילות באשפה, המיעוט שאינם מטפחים מצטרף עם חזקת טהרה שיש לעיסה, ואיתרע הרוב. וחכמים מטמאין, שהמיעוט כאילו אינו, ואין לנו אלא רוב וחזקה, ורובא עדיף.

ד. לריש לקיש מטמאין חכמים בתורת וודאי, ושורפין תרומה על פי טומאה זו. ולרבי יוחנן טמא בתורת ספק, ואין שורפין את התרומה אלא תולין. ואע"פ שאין לתינוק דעת לישאל, וספק טומאה שאין בו דעת לישאל טהור גם ברשות היחיד, עשאוהו חכמים כאילו יש בו דעת לישאל.

ה. עיסה בתוך הבית, ושרצים וצפרדעים מטפלין שם, ונמצאו חתיכות בעיסה, ואין ידוע אם של שרצים או של צפרדעים, אם רוב שרצים שם, טמאה בתורת וודאי ושורפין עליה תרומה (גם לרבי יוחנן, לפי שהוא רובא דאיתא קמן), ואם רוב צפרדעים טהורה.

ו. עיסה בתוך הבית, ותרנגולים ומשקים טמאים שם, ונמצאו נקורים בעיסה, אם

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

המשקין לבנים, או אדומים וצלולים שבבואה של תינוק ניכר בה, חוששין שמא שתו התרנגולין ממשקין הטמאים, ובעוד המשקה טופח בחרטומיהם נקרו בעיסה, ואינם ניכרים. והוא ספק טומאה, שלא אוכלים ולא שורפים. ואע"פ שאין בו דעת לישאל, עשו חכמים כאילו יש בו דעת לישאל. ואם היו אדומים ועכורים, העיסה טהורה, שאילו היו מנקרים אותו היה הדבר ניכר.

דף פ' ע"ב

א. לא יתייחד אדם עם שתי נשים, שדעתן קלה ושתייהן נוחות להתפתות, ולא תירא אחת מחבירתה שגם היא תעשה כמותה. אבל אשה אחת מתייחדת עם שני אנשים, שהאחד בוש מחבירו. ולרבי שמעון אם אשתו עמו, מתייחד עם שתי נשים, וישן עמהם בפונדקי, שאשתו משמרתו.

ב. מתייחד אדם עם אמו ועם בתו. וכשהבן קטן, הוא ישן עם אמו בקירוב בשר, וכן האב עם בתו קטנה. אבל כשהגדילו, זו ישנה בכסותה וזה בכסותו.

ג. רמז ליחוד מן התורה, שנאמר כי יסיתך אחיך בן אמך, וכי בן אם מסית ולא בן אב, אלא שהבן מתייחד עם אמו, ולא עם כל עריות שבתורה. ולפי פשוטו, שלא ישמע גם לבן אמו שאינו שונא לו.

ד. ולד שמת בתוך שלשים יום, אין צריך לכבדו במותו להוציאו לקבורה במטה, אלא בחיק. ואין צריך רבים ללוותו אלא שלשה. כגון אשה אחת ושני אנשים, אבל לא באיש אחד ושתי נשים משום ייחוד. ולאבא שאול מותר גם באיש אחד ושתי נשים, שבשעת אנינות יצרו שבור. ולחכמים אין יצרו שבור. וגם אם נאמר שיצרו שבור, יש לחוש שפעמים אין שם אנינות, ועושין עצמן כאילו נושאים תינוק מת, ויוצאין לעבירה, כמעשה שהיה.

ה. 'מה יתאונן אדם חי גבר על חטאיו' (איכה ג לט) – לחכמים פירושו שגם בשעת אנינות של אדם יצרו מתגבר עליו. ולאבא שאול, מה יתרעם על מדותיו, וכי גבר על חטאיו? דיו חיים שנתתי לו!

ל

לומד יקר!

רווח לנו על תיקון מעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com.
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il